

[Litten Hansen.]

været en temmelig blandet fornøjelse at læse kulturministerens redegørelse for hans tanker i forbindelse med en eventuel revision af radi-loven.

Når man erindrer sig tidligere udtalelser fra samme minister om samme spørgsmål, må man nok have lov til at spørge sig selv, om det virkelig er ministerens tanker, han ved denne lejlighed har givet udtryk for, eller om ikke snarere hans hovedbestræbelse har været at undgå at komme til at give udtryk for noget som helst.

Redegørelsen er en uforpligtende balancegang hen over indarbejdede socialdemokratiske og borgerlige holdninger og meninger på området. På den ene side er det ministerens opfattelse, at mediernes betydning overvurderes; på den anden side vil han godt have et langt større programudbud. På den ene side er det godt med en lokal aktivisering omkring medierne; på den anden side vil han ikke styrke det udvalg, han rent faktisk har siddende, og som har til formål at forestå forsøg med lokale kabelsendinger. På den ene side synes han, licensfinansiering af Danmarks radio er problematisk; på den anden side vil han ikke stille forslag om statsfinansiering. På den ene side kan han godt se, at de amtslige programvalg er en smule til grin, fordi de ikke har noget at skulle have sagt; på den anden side vil han ikke, i hvert fald ikke nu, gøre noget for at ændre på forholdet. På den ene side kan han godt se, at provinsafdelingen ikke er, hvad man egentlig forstår ved en decentralisering; på den anden side vil han ikke gøre noget for at decentralisere beslutningsprocesserne omkring programvirksomheden. Han nævner godt nok Danmarks radios båndværksted og filminstituttets workshop som modeller for en sådan decentralisering, men han har åbenbart ikke gjort sig nogen tanker om, hvordan disse modeller yderligere kan indarbejdes, og det er da også kun en måned siden, han her i tinget accepterede en lukning af workshop'en.

Det er ikke ligefrem de store visioner, der præger oplægget. Det er snarere — hvis det overhovedet er noget — en stædig fastholden ved en status quo og en bitterhed over, at den gældende lov ikke helt fungerer efter hensigten. Som et svar på en del af den kritik, der er fremkommet mod socialdemokra-

tiets kulturudvalgs forslag til en stort set ministerudpeget radiostyrelse, udtaler han, at han synes, det er sørgeligt og uacceptabelt, at vi er nået dertil, at der ikke mellem partier, der har siddet, sidder og kan komme til at sidde i regering, er tillid til, at en minister og en regering vil administrere en sådan bestemmelse med fuld respekt for det alsidighedskrav, som er grundlaget for alle handlinger på dette område.

Det kan undre, at ministeren undrer sig så kraftigt og på ministerstandens vegne føler sig så voldsomt såret over den mistænksomhed, der har fundet udtryk, al den stund den aktuelle debat om radio og tv netop har handlet om rigtigheden i at have partipolitisk udpegede og partipolitisk bundne politikere siddende i radiatorådet.

Det er i princippet udmærket, at ministeren i sin redegørelse beskæftiger sig med emner som de amtslige programudvalgs kompetence, søfolks muligheder for at se videokassetter osv., men det er rent faktisk ikke disse spørgsmål, som har provokeret denne debat i tinget. Debatten her og ude i befolkningen har handlet om og taget udgangspunkt i en udbredt opfattelse af, at de partipolitiske repræsentanter i radiatorådet ikke har handlet under fuld respekt over for det alsidighedskrav, som er grundlaget for alle handlinger på dette område.

Ministeren ønsker nok at registrere dette problem, men han ønsker tilsyneladende ikke at gøre noget alvorligt ved det, hvilket gør, at man tvinges til at betegne ministerens redegørelse som en hælde vand ud af ørerne, et forsøg på at holde skuden flydende, indtil tiden for lovrevisionen nærmer sig og den parlamentariske situation måske er en anden.

Redegørelsen bærer præg af, at ministeren ikke har ønsket at forpligte sig til noget som helst over for nogen som helst, ikke engang over for sit eget partis kulturudvalg, som helst vil holde bordet rent så længe frem som overhovedet muligt. På det rent personlige plan er det ganske forståeligt: man vil erindre sig en endeløs række vejrhanegtige holdningsskift fra ministerens side inden for de seneste år, alle sammen forårsaget af den såkaldte politiske nødvendighed. Det er en meget farlig kurs, og det er ikke noget særlig tilfredsstillende oplæg at debattere ud fra.